

min Formenting ingenfinde opstaae. Jeg skal dernæst tillade mig at bemærke, at, skjøndt jeg nødigten modfatter mig noget Lovforslag, som fremkommer fra Regeringens Side, er jeg dog efter den Anstuelse om Sagen, jeg i dette Dieblit har, kommen til den Overbeviisning, at jeg er nødt til at stemme imod dette Lovudkast. Der er et Spørgsmaal, som jeg skal lade ligge udenfor Betragtningen, nemlig om Tilbagebetalingen af et Stattebeløb, thi deels er dette Beløb ikke meget betydeligt, da det efter min Formenting først vil blive at regne fra 1844 af, fra den Tid nemlig, da dette Areal blev sat i Hartkorn, eller med andre Ord, da den nye Matriful blev indført, og der, da de aarlige Statter kun beløb sig til en 30 å 40 Rbd. aarlig, jo saaledes kun vil blive Spørgsmaal om en 300 å 350 Rbd., som jeg ikke anseer for at være noget Beløb af nogen Betydning, og deels er det jo ialtsald uvist, om Staten nogenfinde vil blive pligtig at tilbagebetale dette Beløb. Jeg lader derfor dette Spørgsmaal ude af Betragtningen; men med Hensyn til selve Grunden, maa jeg med det ærede Udvalg være enig i, at den idetmindste maa antages at have en Værdi af 3,000 Rbd., som er noget over 100 Rbd. for hver Tønde Land, ligesom jeg ogsaa anseer det for afgjort, da det er angivet af Forstvasenet, og det ærede Udvalg ligeledes deri er enig, at Træerne, der staae paa denne Grund, have en Værdi af 5,000 Rbd. Herved udkommer altsaa et Beløb af 8,000 Rbd. Saafremt Statskassen i Fremtiden kunde have en aarlig Indtægt af 320 Rbd., som er de lovlige Renter af dette Beløb, saa vilde jeg sige, at der kunde være Grund for Staten til at afhænde dette Areal; men det stiller sig saaledes for mig, at Staten aldeles ikke i Fremtiden faaer af dette Areal andre Indtægter, end den hidtil har havt og for Dieblittet er i Besiddelse af eller i Dieblittet kan faae, navnlig ved at bortskove den Træmasse, som staaer paa dette Areal, og tage de 5,000 Rbd. til Indtægt; og det, troer jeg, maa for Dieblittet staae Staten aldeles frit, eftersom Interessenterne i Raadvaddams Fabrik alene ere i Besiddelse af Brugsretten af dette Areal. Det forekommer mig saaledes, at Staten aldeles ikke vinder Andet end den Behage-

lighed, at kunne indtage det omhandlede Areal af 54 Tdr. Land til Fredskov, og dette forekommer mig dog dog virkelig at være for dyrt betalt med et Beløb af 8,000 Rbd. Jeg kan saaledes af disse Grunde ikke stemme for nærværende Lovudkast paa det nærværende Stadium; men jeg skal gjentage, at jeg meget villigt indrømmer, at der maaskee kunde være Grund til at overgive Sagen til nærmere Overveelse. Det ærede Udvalg har anført en anden Grund, hvorfor man ikke burde gaae ind paa Lovforslaget, som jeg imidlertid ikke kan tillægge en betydelig Vægt, nemlig den, at det ikke kunde gaae an, at forbeholde sig Jagtretten paa dette Areal, fordi det skulde være upassende, saa kort Tid efterat Jagtloven er udkommen. Dette kan jeg ikke indrømme, eftersom man jo daglig har for Die her i Kjøbenhavn, hvorledes der i Nærheden af Staden, eller idetmindste her i Sjælland, finder en storartet Overtrædelse af Jagtlovgivningen Sted (Hør!). Jeg tør nemlig udtale, at, ifald man i dette Dieblit vil gaae hen til hvilken som helst Wildthandler her i Staden, vil man kunne kjøbe baade Agerhøns, Raadyr og Garer hos ham, og det er jo dog bekendt, at det er over 2 Maanedes Stiden, at det var tilladt at skyde Agerhøns, og over 1 Maanedes Stiden, at man maatte skyde Raadyr og Garer. Jeg benytter Leiligheden til at henvende den høitærede Indenrigsministers og Communalbestyrelsens Opmærksomhed paa denne Sag, og tillige til at bringe i Erindring, hvorledes man i sin Tid, under Behandlingen af Jagtloven, ogsaa havde tænkt paa at bringe den Bestemmelse ind i Loven, at det forbødes at handle med Wildt paa de forbudne Tider. Jeg tillader mig saaledes at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed herpaa, skjøndt jeg meget villigt indrømmer, at dette egentlig ligger udenfor denne Sag.

Finantsministeren: Jeg troer at maatte yderligere henlede Thingets Opmærksomhed paa den Forskiel, der virkelig er mellem den første Passus i Forslaget og den sidste. Den første Passus angaaer, om jeg saa maa sige, det rene Skjønsspørgsmaal, som af min ærede Collega nylig er nærmere belyst, og med Hensyn til hvilket jeg saameget villigere kan